

Jobb, ha készen állunk

„Ész”, barátaim, legyetek bálcsek és legyetek ávatosak, hogy hogyan tálítitek időtálket! Legtálbbszálr csak egy rálvid idő áll rendelkezálssálánk, és ez az idő is hamar lejálr: áletálánk leperreg. Gondolkodjunk ásszerűen, legyálánk őszintálk! Mi kálrunk lehet abbál, ha kácszen vagyunk? Szálvetekben most biztosan mindannyian azt váljaszáljátok: Semmi! Tehál akkor, jobb kácszen lenni, és nem menni, mint menni ágy, hogy nem vagyunk kácszen.”

(William Miller, 1843)

Kicsit kányelmentlenál álrezzálk magunkat, amint ezeket a rálgi sorokat olvassuk, amelyek oly hatálrozottak, világosak és meggyőzőek. Teljesen hiálnyzik belőlálk az a bizonytalanság, amelyhez oly sok adventista hozzál szokott: halovány utalálások a észremálnyság"-re és a észlehetőság"-re, ami tálgi teret ad annak, hogy magálnválnemálnyálnket hangoztassuk Jálzus valamikori, kálzeli visszatálrásálnek valószál-núságát illetően. Nem akarunk a csalásdottak kálzáltt lenni - mondjuk. Nem akarjuk ágy vágezni, mint William Miller.

Az a fálrfi, aki papálra vetette e sorokat tálbb mint 16 ávszálzaddal ezelőtt, nem egy felhők kálzáltt jálrás idealista volt, akit Jálzus eljálvetelálbe vetett remálnyságge a lehetságges családsális fálál emelt volna. William Miller, a baptista, laikus igehirdető, akinek bibliatanulmányozálisa az 1830-as ávekben elindál-totta az advent mozgalmat, elsősorban fálldmúves volt, akinek álete ásszefonáldott az ávszakok és a talaj változálisaival. Ideális-e az időjálrás ezen a hátén, hogy elveszálk a krumplit? Betakaráltsuk-e a kukoricál, vagy hagyjuk málgi szálradni? A szálntálld időszakos változálisainak megfigyelálse olyan lelki és ártelmi kápassággeket alakál-tott ki Millerben, hogy ugyanilyen alapossággal tudta vizsgálalni az Isten Igáljálben fellelhető tálrválnyszerúsággeket is: megfigyelte, hogy a magvetálst elkerálhetetlenál kálveti az aratál, és minden nálvekedálcsi szakasznak egyszer vágge van. A fenságges és fállelmetes utolsál nap bibliai álzene, amikor az aratál Ura ezt mondja az aratálknak: észszedjáltek ássze előszálr a konkolyt, és kálssáltek kávakbe, hogy megágessáltek; a bálzál pedig takarál-tsáljátok az án csúrálmbé"; nem kerálte el annak az embernek a figyelmát, aki áppolyan jál tudott olvasni a mező talajálbál, mint az Isten Igáljálből.

William Miller

sajál kortálrsainál, sőt, találn málgi nálunk is jobban tudta azt - mágpedig szemállyes tapasztalatálbál -, hogy mit jelent szenvedállyesen Jálzus málisodik eljálvetelálbe vetett hite alapjáln álni. A nálpszerű sajtál tálbb mint egy ávtizeden áit gálnyoláldott rajta; gyengeelmájúnak, fálkegyelmúnak nevezte őt. Mivel tálzereket vezetett rál a bibliai prálácíálk ájszerű és meggyőző ártelmezálre, s mert az aratálsrál beszál, és nem csupáln a tálndálklő tavaszál, a lelkszek álvezettel gálnyoláldtak rajta szálmos szálszáken, szerte az Egyesálált államokban. Dálháális tálmegek tálmadtálk, fálbeszakál-tottálk nyilvános beszáldeit, mert - teljesen jogosan - ágy áreztálk, hogy ha ennek az embernek igaza van Jálzus málisodik eljálvetelálvel kapcsolatban, akkor ő nem csupáln tálvednek, hanem vágzetes gonoszsággot tesznek.

Miller azonban

az elvesztettekért áldott buzgalmának olvasztótevékenységében alakította ki azt a kikezdetlen logikáját a pártoló körvelelőst, amit a bevezető sorokban olvastunk. Bizony igaz, hogy - amint Miller írta - ő hirdette - nincs semmi kárunk abból, ha úgy szervezzük azt az életünket, hogy mindig határozottan szem előtt tartjuk a véget. Akkor ő most is igaz: egyértelműen jobb, ha készen vagyunk Jézus eljövételére, s mind kapcsolatainkban, mind vagyonunkat illetően ésszerűen és kegyességekben" élünk, még ha Urunk késlekedne is; mint ha visszahanyatlanánk babiloni vájnosainkra.

Bármilyen

könyelmetlenségekkel jár is annak az adventistának az élete, aki állhatatosan és kitartóan tekint előre Jézus második eljövételére, mindez oly jelentéktelennek tűnik majd azon a napon, amikor a bűzűt begyűjtik a Megváltó csűrébe.

Az Ő

eljövételének dicsőítőes fénnyel látva gyorsan elfelejtjük majd, hogy egyesek ékzáróan nés, furcsa, vaskalapos szölsőségeknek neveztek bennünket. »...láványossága lettünk a világnak, angyaloknak, mint embereknek.« (1Kor 4:9; idézet: Ellen G. White: Fundamentals of Christian Education, 289. old.)

Ez felhájs a

szenvedélyes, megingathatatlan advent-hitre, arra, hogy úgy szervezzük azt személyes és egyházi életünket, hogy az tákrázza legigazabb hitünket. Senki sem vitathatja, hogy ha ezt a gyakorlatban megvalás-tjuk, az javá-tja életünk minőségét. Akik úgy élnék, hogy kázzben az égre emelik tekintetüket, végül a legjobb szomszédnak, a legjobb házastársnak, a legjobb barátjának bizonyulnak, és élet illata lesznek az életre ebben a haldokló világban.

Á

Bill Knott